

solvente virksomheder, som vil omfatte en nærmere gennemgang af konkurslovens regler om betalingsstandsning og tvangsakkord.

Der henvises til betænkningen side 379 f.

4.10.3.1.4. Reglerne anvendelsesområde i og uden for konkurs

Konkursrådet har endvidere overvejet, om et særligt regelsæt om frigørelse fra gæld, som i hovedsagen er erhvervsmæssig, skal gælde både i og uden for konkurs. Reglerne om gældssanering i og uden for konkurs er efter den nuværende retstilstand som udgangspunkt ens, og navnlig hensynet til at undgå ubalance i forholdet mellem reglerne kunne tale for at opretholde dette udgangspunkt.

Konkursrådet finder det helt afgørende, at eventuelle nye regler om gældssanering af i hovedsagen erhvervsmæssig gæld i forbindelse med konkurs udformes sådan, at reglerne ikke fører til øget uforsvarlig erhvervsmæssig gældsætning eller egentligt konkursrytteri. Det er derfor afgørende, at der ved udformning af et regelsæt, der sikrer erhvervsdrivende en hurtigere adgang til sletning af håbløs gæld efter en konkurs, sker en nøje afvejning af hensynene til skyldneren, kreditorerne og samfundet i øvrigt.

Hvis disse hensyn ikke bliver tilgodeset i tilstrækkeligt omfang, vil der efter Konkursrådets opfattelse være en betydelig risiko for, at reglerne kan give anledning til misbrug. Indrettes et system således, at der eftergives gæld i tilfælde, hvor det ikke på forsvarligt grundlag kan fastslås, om skyldneren har optrådt loyalt over for sine kreditorer, vil der efter rådets opfattelse være risiko for, at der sker en markant svækkelse af kreditorernes og samfundets generelle accept af gældssaneringssystemet. Hertil kommer, at sager om nedskrivning af håbløse gældsforpligtelser opstår som følge af skyldnerens erhvervsdrift som hovedregel vil være mere komplekse end sager, som drejer sig om nedskrivning af gæld, som en lønmodtager har pådraget sig.

Konkursrådet finder det på denne baggrund afgørende, at skyldnerens erhvervsvirksomhed er afviklet forsvarligt og i betryggende form, inden der tages stilling til, om den pågældendes gæld skal saneres. En sådan forsvarlig og betryggende afvikling bør efter Konkursrådets opfattelse principielt enten ske som led i en af skyldneren tilvejebragt likvidationsakkord eller gennem en egentlig konkursbehandling. Hermed vil der ske en nøje gennemgang af skyldnerens virksomhed og forretningsførelse med henblik på at sikre, at der ikke sker gældsfrigørelse i tilfælde, hvor virksom-

heden og forretningsførelsen ikke har været forsvarlig.

I en akkord vil reglerne om kreditertilslutning og skifterettens stadfæstelse sikre, at skyldnerens virksomhed og forretningsførelse har været af en sådan karakter, at det er forsvarligt, at der sker en nedskrivning af gælden. Tilsvarende vil kurators nærmere undersøgelser i et konkursbo, der afsluttes med en reddegørelse og regnskabsaflæggelse (medmindre boet sluttes efter konkurslovens § 143), kunne danne et forsvarligt udgangspunkt for skifterettens endelige vurdering af skyldnerens virksomhed og forretningsførelse. Dette vil dog ikke uden videre gælde boer, der sluttes efter konkurslovens § 143, fordi der ikke er midler til andet end dækning af omkostninger til bobehandlingen.

Et krav om formaliseret afvikling enten i form af en likvidationsakkord eller konkurs vil medføre, at en gruppe bestående af (tidligere) erhvervsdrivende, som ikke har mulighed for at rejse fornødne midler til etablering af en akkord, eller som ikke (længere) har aktiver til en konkursbehandling, vil være henvist til at søge gældssanering efter de almindelige regler om gældssanering uden for konkurs.

Det er imidlertid Konkursrådets opfattelse, at de ovennævnte hensyn bag et krav om formaliseret afvikling af erhvervsvirksomheder vejer tungere end hensynet til, at den ovenfor omtalte gruppe omfattes af et særligt regelsæt. Et krav om en formaliseret afvikling af erhvervsvirksomheden vil efter rådets opfattelse endvidere kunne anspore virksomhedsejere til at reagere i tide, når virksomheden er kommet i økonomiske vanskeligheder. Virksomhedsejeren bør således i tide enten søge en afvikling gennem akkordinstittet eller indgive egenbegæring om konkurs på det tidspunkt, hvor det står klart, at virksomheden ikke længere kan reddes, men hvor virksomheden fortsat besidder aktiver. Herved vil også kreditorernes og samfundets tab kunne begrænses.

Konkursrådet bemærker endvidere, at de forskellige hensyn, som ligger bag reglerne om tvangsakkord og gældssanering, ikke bør føre til, at en skyldner, hvis gæld i hovedsagen er erhvervsmæssig, og som er gået konkurs, er afskåret fra at få gældssanering, selv om skyldneren på ny måtte etablere en erhvervsvirksomhed inden for samme eller en lignende branche. Er der ikke tale om egentligt misbrug mv., bør det forhold, at skyldneren efter en konkurs på ny har etableret sig i samme eller en lignende branche, således ikke i sig selv afskære skyldneren fra en gældssanering.

Konkursrådet har endvidere overvejet, om det bør være et krav, at en skyldner skal have forsøgt at eta-